

komment constitutionelt, og det har ikke Nogen, og mindst den ærede Rigsdagsmand, Ret til at bebreide Ministeriet (Hage: Jeg har ikke bebreidet Ministeriet Noget!). Nei! den ærede Rigsdagsmand bebreider Regjeringen Intet; han „ansfører“ kun. Og det, han saaledes „ansfører“ og siger, det mener han ikke saa slemt, ligesom jeg da heller ikke mener det saa slemt med mine Svar. Naar den ærede Rigsdagsmand dernæst har sagt, at Toldforfjellen imellem Hertugdømmerne og indirecte derved imellem Kongeriget allerede er hævet siden den 1ste Juni, og fremdeles har anført Endeel af, hvad der passerede her den 12te Januar, og deri søgt en Uoverensstemmelse med Hensyn til den Fremgangsmaade, som nu foreligger fra Regjeringens Side, saa maa jeg i Almindelighed bemærke, at det ingenlunde kan undre mig, at den ærede Rigsdagsmand slet ikke har taget Hensyn til, hvad der i den Anledning er passeret i det andet Thing, siden han i den Grad kan misforstaae Forhandlinger, der have fundet Sted i nærværende Thing, at han har kunnet sige, at Nogen her i Salen har sagt, at Rigsdagen ikke havde Andet at gjøre, end at sige Ja til Alt hvad Regjeringen forlangte. Det veed jeg virkelig ikke at være sagt, enten fra nogen Rigsdagsmands eller nogen Ministers Side. Det maa altsaa være en total Misforstaaelse af den ærede Rigsdagsmand (Hage: Nei!). Men, naar han altsaa saa urigtigt har opfattet Forhandlinger, som her have fundet Sted, saa er jeg ikke berettiget til at bebreide ham, at han ikke har gjort sig bekendt med eller opfattet Forhandlinger, der have fundet Sted i det andet Thing, netop i Anledning af nærværende Sag; og jeg er derfor nødsaget til at imødegaae hans Bemærkninger nu paa samme Maade, som jeg har maattet imødegaae lignende Bemærkninger i det andet Thing, idet jeg dog maa bede det høitærede Things øvrige Medlemmer om Undskyldning for denne Gjensagelse. Den ærede Rigsdagsmand citerede først nogle Udtalelser af den forhenværende Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds. — Gvilke Anskuelser denne Rigsdagsmand kan have havt, eller ikke, troer jeg, gjør meget Lidet til Sagen; thi i ethvert Tilfælde

er hans Anskuelser i den Retning kun bindende for dem, der ville vedkjende sig dem, men aldeles ikke for Regjeringen, mindst, naar den har modsagt dem. Den ærede Rigsdagsmand har dernæst søgt, ved at fremhæve nogle af mig den 12te Januar brugte Udtalelser, at bevise, at disse ikke vare i Consequents med, hvad jeg senere havde anført; men det ligger simpeltvæk deri, at den ærede Rigsdagsmand ikke ganske har forstaaet Sagen, saaledes som den nu foreligger (Hage: Jo, aldeles!). Nei, ikke ganske! Den ærede Rigsdagsmand læser meget hurtigt, men læser ikke altid tilende, og den ærede Rigsdagsmand har ikke ganske forstaaet Situationen. Jeg skal forsøge paa at gjøre ham den klar. For det Første skal jeg begynde med at erklære, at jeg ganske og aldeles vedkjender mig ethvert enkelt Ord, jeg tidligere har sagt. Det, som det kommer Regjeringen an paa, er slet ikke at faae Toldgrændsen ved Eideren forlagt til Elben; men det, det kommer Regjeringen an paa, er, at den Toldgrændse, som ligger paa Søen mellem Kiel og Kjøbenhavn, forlægges til Hamborg. Derved kommer det Regjeringen an; og det er fremdeles ganske rigtigt, at jeg har sagt, at jeg ikke vil benytte mig af „Krogveie“ for at sætte denne Sag igjennem, men vil gaae aabent tilværts. Men jeg tillader mig dog ogsaa virkelig at troe, at det, som her foreligger, ikke er nogen urigtig og skjult, men tværtimod en fuldkommen aaben Fremgangsmaade. Regjeringen har nemlig fastholdt sit Lovforslag gjennem Lyft og Tyndt; har opløst eet Folkething, fordi det havde forkastet det, derpaa indbragt Sagen igjen, indtil den nu endelig er saa lykkelig at have faaet Udsgt til at sætte den igjennem, en Udsgt, som Regjeringen iøvrigt allerede havde i den forrige Rigsdag, som paa Grund af Arvesagen blev opløst. Allerede dengang foresaa der nemlig fra Udvalgets Side, som var nedsat i Landsthinget i Anledning af denne Sag, en bestemt Udtalelse til mig om, at det daværende Landsthings Udvalg var ganske enigt med Regjeringen i Lovforslaget. Jeg var altsaa paa Regjeringens Begne fuldkomment berettiget til det bedste Haab om, at Sagen allerede dengang vilde være gaaet igjennem. Men nu